

LAPS

FIONA BARTON

LAPS

Inglise keelest tõlkinud Mai Torim

Originaali tiitel:
The Child

Penguin Random House, UK
First published in Great Britain in 2017 by Bantam Press
an imprint of Transworld Publishers

Copyright © Fiona Barton 2017

Toimetanud Margot Visnap
Kujundanud Villu Koskaru

Tõlge eesti keelde © Mai Torim ja Tänapäev, 2018

ISBN 978-9949-85-303-8

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

*Tegemist on fiktsiooniga ja kui ajaloolised faktid
kõrvale jätta, on sarnasus reaalse isikutega,
olgu nad elus või surnud, puhtalt juhuslik.*

M & D, see on teile

„Kui tōde asendub vaikusega, on vaikus vale.”
Jevgeni Jevtušenko

1. peatükk

Teisipäev, 20. märts 2012

EMMA

Arvuti pilgutab mulle kavalalt silma, kui laua taga istet võtan. Puudutan klaviatuuri ja ekraanile ilmub Pauli foto. Tegin selle meie mesinädalatel Roomas, istume Campo de' Fioris ja ta vaatab mulle armunult otsa. Püüan talle vastu naeratada, kuid lähemale küünitades taban ekraanil oma peegelduse ja peatun. Ma ei salli, kui end ootamatult näen. Vahel ei tunne ennast äragi. Tead ju küll, milline sa välja näed, ja siis vaatad tõtt võõraga. See hirmutab.

Kuid täna uurin võõra nägu lähemalt. Pruunid juuksed lohakasse krunni seatud, plank nahk, varjud ja kortsud silmade suunas hiilimas nagu pragunenud vaod.

Jumaluke, sa näed kohutav välja, ütlen ekraanilt vastu vaatavale naisele. Tema suu liikumine lummab mind ja ma lasen tal veelgi rohkem rääkida.

Võta nüüd ennast kokku, Emma ja tee pisut tööd, ütleb naine. Naeratan talle kahvatult ja tema naeratab vastu.

*Sa käitunud kui hull, teatab naine minu enda häälega ja ma peatun.
Jumal tänatud, et Paul mind praegu ei näe, mõtlen.*

Kui Paul õhtul koju jõuab, on ta väsinud ja pisut tõre, pärast päeva „põikpäiste” tudengitega ja järjekordset tülitsemist dekaaniga tunniplaani pärast.

Võib-olla on asi vanuses, aga viimasel ajal ajavad tööasjad Pauli tõsiselt närvi. Ta on vist hakanud eneses kahtlema, näeb kõikjal ohtu oma positsioonile. Ülikooli teaduskonnad on tõesti nagu lõvipraidid. Paljud isased ajavad nina püsti, hooravad ringi ja hoiavad oma kõrgest kohast kümne küünega kinni. Ütlen talle, mida vaja, ja valmistan talle džinni toonikuga.

Kui Pauli portfelli diivanilt maha tõstan, märkan, et ta on toonud koju Evening Standardi. Küllap ostis ta selle metroost.

Istun ja loen, samal ajal kui tema päevaraskusi duši all maha peseb, ning siis märkangi beebi kohta käivat lõiku.

„LEITI IMIKU LAIP,” seisab pealkirjas. Sellele järgneb vaid mõni rida selle kohta, kuidas Woolwichi ehitusplatsilt avastati vastsündinu säilmed ja politsei uurib asja. Loen lõiku üha uuesti ja uuesti. Ma ei suuda seda hoomata, justkui kirjutatu oleks võõrkeeles.

Ent ma tean, mis seal seisab ja tunnen õovastust. See pitsitab mul kopsudest õhu välja. Teeb hingamise raskeks.

Istun ikka veel sama koha peal, kui Paul tuleb alla, ise üleni märg ja roosa ja hüüdma midagi selle kohta, et miski kärssab.

Sealiha on mustaks kõrbenud. Põlenud. Viskan tükid prügikasti ja avan akna, et suitsu välja lasta. Võtan sügavkülmast pitsa ja panen selle mikrouuni, samal ajal kui Paul võtab vaikselt laua taga istet.

„Peaksime suitsuanduri muretsema,” sõnab ta, selmet minu peale karjuda, sest panin peaaegu maja põlema. „Lugedes on lihtne unustada, et olid midagi tegemas.” Ta on nii armas mees. Ma pole teda väärt.

Jälgin mikrouuni ees seistes, kuidas pitsa pöörleb ja mullitab ning mõtlen juba sajanat korda, kas Paul jätab mu maha. Ta oleks pidanud

seda juba aastaid tagasi tegema. Mina tema asemel küll jätaks, arvestades sellega, et iga päev on vaja minu probleemide ja muredega tegeleda. Kuid ta ei ilmuta vähimatki märki, et hakkaks asju pakkima. Selle asemel valvab ta mind nagu murelik vanem, kes tahab last kurja eest kaitsta. Ta rahustab mind, kui olen end üles kütnud, leiutab põhjuseid, miks peaks rõõmus olema, hoiab mind lohutavalt kaisus, kui nutan, ja ütleb, et olen tark, naljakas, imeline naine.

Haigus teeb sind selliseks, kinnitab ta. *Sa pole päriselt niisugune.*

Ainult et olen küll. Ta ei tunne mind päriselt. Olen selle eest hea seisnud. Pealegi, ta austab mu privaatsust, kui oma mineviku teemast alati kõrvale puiklen. „Sa ei pea mulle rääkima,” sõnab ta. „Armastan sind sellisena, nagu oled.”

Püha Paul – kutsun teda nii, kui ta üritab teeselda, et ma pole talle koormaks, kuid tavaliselt ta vaigistab mind.

„Vaevalt küll,” nendib ta.

Hea küll, pühak mitte. Aga kes meist ongi? Igatahes, tema patud on ka minu patud. Mida kaua koos olnud paarid ütlevadki? Kõik, mis on sinu, on ka minu oma. Aga minu patud ... noh, need on minu omad.

„Miks sa ei söö, Em?” küsib ta, kui tõstan talle taldriku lauale.

„Võtsin hilise lõuna, tööga oli palju tegemist. Ma pole näljane – söön midagi hiljem,” valetan. Lämpuksin, kui endale midagi praegu suhu pistaksin.

Saadan tema suunas säravaima naeratuse – sellise, mida fotodel poseerimisel kasutan. „Minuga on kõik hästi, Paul. Söö.”

Istun laua taga, lonksan veini ja teesklen, et kuulan, kuidas Paul oma päevast räägib. Tema hääl tõuseb ja langeb, vakatab vahel, kui ta mähtub seda vastikut einet, mida talle pakun, ja jätkab siis.

Noogutan vahetevahel, kuid ei kuule sõnagi. Mõtlen, kas Jude on juba seda artiklit näinud.